

הלכות פרה אדמה פרק יד

א. כלי חרס שהיה בו אפר חטאת, ונגע בו שרץ מצדו טהור: שאין כלי חרס מטמא מגבו, אפלו לגבי חטאת. הניח הכלי על גבי השרץ אף על פי שלא נטמא הכלי, הרי האפר טמא: שנאמר "והניח מחוץ למחנה, במקום טהור" (במדבר יט, ט), ואין זה מקום טהור.

ב. ולא על גבי השרץ בלבד, אלא אפלו הניחו על גבי אכל שני, וכיוצא בו מדברים שטמאתן טמאה קלה, והן מדברי סופרים הרי נטמא האפר: שנאמר "במקום טהור" (במדבר יט, ט), שלא יהיה על גבי שום טמאה בעולם.

ג. וכן כלי חרס שהיה בו אפר חטאת, ונתון על ארבה שבבית טמא אם היה הכלי משלשל לבית נטמא האפר, ואף על פי שאין בארבה פותח טפח. ואם לא היה משלשל אם היה בארבה פותח טפח, טמא. היה הכלי שלאבן בין שיש בה פותח טפח בין שאין בה, האפר טהור.

ד. וכן כלי שיש בו אפר, או מים מקדשין, ומקף צמיד פתיל, ונתון באהל המת הרי האפר והמים טמאים, שאין החטאת נצלת בצמיד פתיל: שנאמר "במקום טהור" (במדבר יט, ט), ואין זה מקום טהור. וכן אכלין ומשקין שלקדש, אינן נצולין בצמיד פתיל; אבל מים שאינן מקדשין, וכלי ריקן הטהור לחטאת נצול בצמיד פתיל.

ה. במה דברים אמורים, בשהיו הבעלים טהורים; אבל אם נטמאו הבעלים, נפסלו המים בכל מקום שהן. פיצד: היו מימיו מקפין צמיד פתיל, והוא והם באהל המת שניהם טמאים; היה הוא מבחוץ, והמים שאינן מקדשין מבפנים שניהם טהורים; הוא בפנים, והמים בחוץ כשם שהוא טמא, כך מימיו פסולין.

ו. הטהור לחטאת שהיה עומד על גבי התנור, וכיוצא בו מפלים שאינם טהורים לחטאת, ופשט ידו חוץ לתנור, וכלי שיש בו מי חטאת בידו, וכן קנה המטל על גבי התנור, ושני כלים שיש בהן מי חטאת תלויין בו, אחד מכאן ואחד מכאן הרי אלו טמאין, לפי שאינן במקום הטהור לחטאת, והואיל והן נשענין על התנור, הרי הן כמנחין על גביו.

ז. אבל אם היה עומד על התנור, ובידו כלי ריקן הטהור לחטאת, או מים שאינן מקדשין הרי אלו טהורין כמות שהיו; היה עומד חוץ לתנור, ופשט ידו לחלון, ונטל כלי שיש בו מי חטאת, והעבירו על גבי התנור הרי זה טהור. וכן הזיה שעברה על גבי טמאה, כגון משכב ומושב וכיוצא בהן הרי זו טהורה.

ח. כלי שיש בו מי חטאת וכלי שיש בו קדש, שנגעו זה בזה הרי נטמא כלי שלחטאת, וכל שיש בו; אבל כלי הקדש, טהור כשהיה. וכן אם נגע הטהור לחטאת בשניהן בשתי ידיו, כשהן מנחין על הארץ הרי נטמא שלחטאת: שהרי הטהור לחטאת נטמא בנגיעתו בכלי שאינו טהור לחטאת, כמו שבארנו; וחזר וטמא את מי חטאת.

ט. הגביה שני הפלים בשתי ידיו, שניהן טמאין: זה שלחטאת, נטמא מפני שנגע בו אדם שנגע בכלי שאינו טהור לחטאת;

וְשֶׁלֶקְדָּשׁ נִטְמָא, מִפְּנֵי זֶה שֶׁהִגְבִּיהוּ וְהוּא טָמֵא בְּנִשְׂיאת מִי נָדָה,
שֶׁהֵן מִטְמְאִין בַּמָּשָׂא, מִפְּנֵי שֶׁנִּטְמָאוּ מִחֻמַּת הַכֹּלִי שֶׁלֶקְדָּשׁ.

י. לְפִיכָךְ אִם הָיָה הַכֹּלִי שֶׁלֶקְדָּשׁ כְּרוּךְ בִּנְיָר, וְהִגְבִּיהוּ בִּנְיָר וְלֹא
נָגַע בוֹ, וְהִגְבִּיָּה הַחֲטָאת בִּידוֹ שְׁנִיָּה שְׁנִיָּהֵן טְהוּרִין: שֶׁהָרִי לֹא
נָגַע בַּכֹּלִי, וְלֹא נִטְמָא לַחֲטָאת. אָבָל אִם הָיָה נוֹגֵעַ בַּכֹּלִי הַקֹּדֶשׁ
בִּידוֹ אִפְּלוּ הָיָה שֶׁלַחֲטָאת בִּנְיָר, שְׁנִיָּהֵן טְמֵאִין.

יא. הִסִּיט אֶת שְׁנֵי הַכֹּלִים בִּידוֹ, וְלֹא נָגַע בָּהֶן שְׁנִיָּהֵן טְהוּרִין:
שְׂאִין הַכֹּלִי שְׂאִינוּ טְהוֹר לַחֲטָאת מִטְמָא אֶת הַטְּהוֹר לַחֲטָאת,
עַד שִׁיִּגַּע בוֹ בִּידוֹ, אֲלֹא אִם כֵּן הָיָה רְאוּי לְמִדְרַס, כִּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

יב. כָּל סֵפֶק הַטְּמָאוֹת, שֶׁהוּא טְהוֹר לְגַבִּי תְרוּמָה כִּמוֹ שִׁיתְבָּאָר
הָרִי הוּא טְהוֹר לַחֲטָאת. וְכָל הַסִּפְקוֹת שֶׁתּוֹלִין עָלֶיהֶן אֶת
הַתְּרוּמָה אִם גָּלְדוּ בַחֲטָאת, הָרִי אֵלּוּ נִשְׁפָּכִין; וְאִם נַעֲשׂוּ טְהוֹרוֹת
עַל גַּבִּי אוֹתָן כֹּלִים וְאָדָם שֶׁנִּלְדוּ לָהֶן סִפְקוֹת אֵלּוּ שֶׁהַחֲטָאת
נִשְׁפָּכִין עָלֶיהֶן, הָרִי אוֹתָן הַטְּהוֹרוֹת תְּלוּיוֹת. וְהִרְפּוֹת אֵינָן
כֹּכָלִים, וְהָרִי הֵן טְהוֹרוֹת לַתְּרוּמָה וְלִקְדָּשׁ וְלַחֲטָאת.

יג. דְּבִלָּה שֶׁלַתְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְתוֹךְ מִי חֲטָאת, וְנִטְלָה וְאִכְלָה
אִם יֵשׁ בָּהּ כִּבְיָצָה, הַמֵּים טְמֵאִין, בֵּין שֶׁהִיתָה הַדְּבִלָּה טְמֵאָה,
בֵּין שֶׁהִיתָה טְהוֹרָה: שֶׁכָּל הָאִכְלִין, אִפְּלוּ אִכָּל קֹדֶשׁ, אֵינוּ טְהוֹר
לַחֲטָאת. וְהָאוֹכְלָה חַיֵּב מִיתָה מִפְּנֵי שֶׁאִכָּל תְּרוּמָה, וְהוּא כָּבֵר
נִטְמָא בְּמִי נָדָה. וְאִם אֵין בָּהּ כִּבְיָצָה, הַמֵּים בְּטֵהֲרָתָן: שְׂאִין
הָאִכָּל מִטְמָא אֶת אֲחֵרִים, עַד שִׁיִּהְיֶה בוֹ כִּבְיָצָה בֵּין לַתְּרוּמָה בֵּין
לִקְדָּשׁ בֵּין לַחֲטָאת.